

var altsaa fuldstændig lovligt. Men her tager man et ved Forsatningsforandringen forfattet Forslag, griber det og tager ikke blot hist og her nogle Millioner efter den forfattede Paragraf, men man tager en hel Finantslov, meget mere end der var sagt Ja til i begge Thingene. Saaledes behandler man Grundloven her til Lands. Et forfattet Forslag er vigtigere end et vedtaget for saadanne Ministre. — Nei, jeg tror ikke, at Ministeren kan vente, at hele dette System skal finde Lovfæstelse hos Folkethinget; jeg har snarere opfattet hans Forslag fra en noget anden Side, og jeg blev til en vis Grad fra den Side betragtet glad ved, at han fremsatte det. Jeg har nemlig forstaaet det saaledes, at Ministeren efter sidste Valg vel begyndte med frimodigt Haab og vel sagtens navnlig var glad ved sin 1ste April og den Sætning i den allerunderdanigste Forestilling, som jeg tænker, at Arvgsministeren i Forventning om de Underværker, som Gendarmerikorpslet og Livjægerkorpslet skulle kunne gjøre, har skrevet, at det vilde nok kunne ventes, at der blev Spektakel i Landet, men at de dog nok haabede, at de skulde kunne tumle Spektakelmagerne. Saaledes omtrent var Meningen af den allerunderdanigste Forestilling i Foraaret. Der vil efterhaanden som Tiden skrider frem, blive Brug for det ene Provisorium efter det andet og for Omgaelse af den ene Grundlovsbestemmelse efter den anden, og saa siger Ministeren: Vi have jo Landsthinget, det ere vi sikre paa, vi have de Rige og Forstandige i Nationen, dem ere vi ogsaa sikre paa, vi have maaske ogsaa et eller andet skikkeligt Menneffe udenfor Danmark paa vor Side, og saa lave vi efter 3's Anvisning i „Berlingske Tidende“ Rigsretten, som muligens gaar ind paa dette System; men der er dog noget Pinligt for os i den Stilling, det er dog bedre, om Systemet blev Lovfæstet. Det er saadan en Slags Samvittighedsstrupel, der i et betænkeligt Dieblit har bemægtiget sig Finantsministeren, og saa har han skrevet Udtafet. Hvor vidt nu Folkethinget er tilbøjeligt til at hjælpe paa hans Samvittighedsstrupler, veed jeg ikke, men det veed jeg, at det vil ikke hjælpe ham paa den Maade, som han her har foreslaaet.

Jeg skal nu gaa over til, hvad det er, han forlanger af os. Ministeren foreslaar først ingen formelle Forandringer; der skal være 3 Behandlinger i Folkethinget, 3 i Landstthinget og derefter Fællesudvalg. Or der saa Uoverensstemmelse til Stede, gaar Sagen med 24 Timers Varjel paa ny til et Udvalg, 10 Medlemmer valgte med almindelig Stemmeskerhed i hvert Thing, altsaa et

Fællesudvalg paa 20 Medlemmer. Formanden vælges om fornødent ved Lodtrækning, og derefter drøftes Uoverensstemmelserne saaledes, at der ved hver Uoverensstemmelse kun kan stemmes enten paa Folkethingets eller paa Landstthingets Afgjørelse uden Ændringer. Man lægger sin Afstemning, betegnet enten som Folkethingets eller Landstthingets, ligesom man stemmer til, i en Urne, og derefter trækker Rigsdagens Bureauchef en sammenrullet Seddel af Urnen og lægger den til Side; saa oplæser Formanden de øvrige 19. Findes der ikke mindst 11 af de 19, som stemme for en vis Ting, men kun 10 og 9, aabner man den udtrukne Seddel, og det, den lyder paa, Folkethingets eller Landstthingets, kommer da til at gjælde; det ender altsaa tilsidst i Lodtrækning. Efter dette Forslag vilde Finantsministeren paa Ministeriets Vegne kunne komme til Thinget i Oktober lidt frimodigere, end konstitutionelt findede Finantsministre ellers kunne komme, især, naar de tro, der er en Kurre paa Traaden mellem dem og Rigsdagen. Han kunde komme og sige: Jeg har paa Forhaand min gamle Finantslov — det er allerede en stor Styrke, naar man f. Ex. under Behandlingen kunde ønske, at en Ævending af en tidligere Post kunde være lidt bedre eller gjøre mere Nytte, naar den fik en Tilføining, eller maaske ikke var saa nyttig, at man ikke kunde knappe Noget af paa den. Det er en Styrke, naar Ministerne stadig kunne sige: Jeg anvender den, som jeg vil, Posten staar der, den er foreløbig min, men vi kunne nok tale om der kan ske Forandringer i den, hvis I ville imødekomme mig paa andre Punkter. Han har altsaa den gamle Finantslov. Med Hensyn til Tilføielser til Finantsloven, Bevillinger eller Nægtelser, som gaa ud paa at ophæve eller forandre bestaaende Love eller Statsindretninger, kan han sige: Ingen Brøvl, væk med det, det afgjøres ikke i Fællesudvalget, medmindre I kunne faae Landstthinget med i Fællesudvalget. Hvis der foreligger nye Bevillinger fra Folkethingets Side, som jo kan tænkes, kunne de ogsaa udelukkes. Det kunde jo gjerne tage Noget med, som var glemt i et Ministerium, navnlig, hvis der er et Ministerium, som har overordentlig liden Kjendskab og temmelig liden Tilbøjelighed til at ville hjælpe paa de forfjellige Samfundsforhold rundt omkring i Landet. Det sker nemlig ved en Finantsbehandling, at jo mere ensidig en Regjering er mod Folkethinget, jo større Tilbøjelighed maa der være hos Folkethinget til at se at faae de forspømte Samfundsforhold hjulpede ved nye Bevillinger. Der er Ministeriet imidlertid overor-